

κι' ἂν εἶσαι Κόντες Κόντηδων κι' ἄριστοκράτης πρώτης,
ἀλλ' ὅμως λίγομαι κι' ἰγὼ Δὼν-Στέρνας ἰππότης,
ἕνας Ἰνφάντες, Ρουῦ-Βλάς, γινάδας Ἰσπανός,
ποῦ μὲ πυρὰς Ἰτακῆ,
καὶ κάνε τόπο, Τζωρτζέ μου, γιετ' εἶσαι ντιπ σπαχῆ;
μὲ τόσο δὲ μουσάκι.

Ἐ' μὲ μὴν κοκορεύεσαι γι' ἀγάπκις Βασιληῆ
καὶ γάδρα καὶ φιλιῆ,
πολλαὶς φορὰς, Τζωρτζέ μου, ποῦ χαιδεῖται τὸν ὦμο
καὶ τούτα μου τὰ γίνετα,
πολλὰς φορὰς μὲ χαιρετῆ γλυκὰ γλυκὰ ἴστον δρόμο
κι' ὄλο καὶ λαχαρίτζα.

»Λάμπω σὰν Ἀποσιρίτης;
μῆσα ἴσῃς Αὐλῆς τασκίρι,
καὶ ἴστο ζήτημα τῆς Κρήτης
ἤμου τὸ δεξὶ τῆς χερί.

»Κάθε τόσο ἤπυλαοῦσαν
καὶ τὴν ἔξορτα ἄκουοῦσαν
τοῦ μεγάλου μου σπητιοῦ
ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ.

«Κι' ἔβλεπαν τὸν Δὼν-Σκουλοῦθ
ἴσῃν Αὐλῆ καὶ μπαينوβιγνήν,
κι' ἔλαγε τὸ κάθε βροῦθ
ὅτι κάττι θὰ συμβαίγη.

»Καὶ δὲν ἔπαυα νὰ στέκω
ἴστο πλευρὸς τῆς ὀλένας,
κι' ἔκανα τὴν κύρ Ἀλέκο
νάχη τούρτουρα γιὰ μένα.

»Ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὸς τοῦ Θεόπου συντροφιῆ,
μόνον μ' ἰμένα ἡγήγορα ἴσῃν Πόλι θὰ μετ φέρη,
κι' ὄχι μὲ σί, ποῦ φανίσει σὰν μῆσα Ἰωγραφιά,
ποῦ κάποτε εἰ σκατόλαις τὴν βλίτω Φιμεφιρίε.

Κι' ὁ Τζωρτζέτος ἴστον Σκουλοῦθ
λέει τοῦτο τὸ τραγοῦθ :

«Μέθα πὼς ἔξω τῆς Αὐλῆς ἀδικίως σουλατσάρις
καὶ μὴ τόνουρ μου γιὰμὰ ζήτης νὰ στραπατσάρη.
Τρίμε τοῦ Κόντε τὸν θυμὸ, τρίμε τὸν νταίλικι μου,
μὴν τάχη μὲ τὴν φάσσα μου γιὰτι θὰ τσκακωθῶμε,
καὶ πέρε σὺ τὰ γίνετα σου κι' ἰγὼ τὸ κοντιλίκι μου
καὶ πᾶμ' ἰμπρός ἴστον Βασιληῆ κι' εἰ δὲθ νὰ μετρηθῶμε.»

Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλος Στέρνας πρβαίνει κοτσονάτος,
ὁ κύρ Ἀρκαγούμης ὁ πολὺς, ὁ ἤπλακαπλάτος,
καὶ λέγει : εἰτὶ μαλλώντε, κοκόροι τὸν διαβόλου ;
γιὰτι εἰ τούτον τὸν κυγαθὸν δὲν βλίπετε καθλοῦ
κι' ἰμένα τὸν κακόμοιρο μὲ τὸ ἤπλε καπίλο ; . . .
κι' ἰγὼ πρωτεῖα θίλω.

Ἄλλως δὲν στέκεται ἤπλε καὶ τοῦ Ἀρκαγούμ' ἡ θέσις ;
ἄλλως δὲν ἔχω παλαιὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσις ;
ἄλλ' ὁ Στέρνας τοῦ Στίματος δὲν ἤμου ρεῖων πλήρης ;
κι' ὁ Κόντες τότε ἴφωναξε ἐνὰ κι' ἄλλος μουσαφιρίς . . .
Ἀρκαγούμ, τὸ καπίλο σου γιὰ βάλτο ἴστο μαστίλο
καὶ κάνε τὸ μὲ πιαριὰ κι' ἰγὼ τὸ ροῦ, στέλλω.»
Ἄλλ' εἶδι κι' ὁ Σμιπόπουλ μὲ τὸ βαθὺ τὸ μάτι
πὼς εἰς τὸν Κόντε ἡγήγορα θὰ κλίνη τὸ Παλάτι,
κι' ὄλους τοὺς ἄλλους ἄχρη τοὺς ἄρησε νὰ τρώει
καὶ κίτρινος ὁ φουκαρὰς ὡς εἶδος κλαμπόκι

ἴφωναξε μὲ δάκρυχ «Σὺ δεξαμίνας Θρόνε,
ἴσως καὶ τὸν Σμιπόπουλν πρσθεταίς Θεοτόκη.»
Κι' ἰνὸ κυγαθὸς ἰγίνετο σπουδαῖος καὶ τρυχὸς
ὁ γέρος ὁ μαντρόσκυλος ἰπρόρθεας ταχῆς,
καὶ τὰ σκυλόμα τὰ μικρὰ γινιόκλα τὰ κάνει
καὶ τάπαλα τὸν κριάτα μὲ λῦσσα τὰ δαγκάει.
Βρὲ σίς κουτάβια, τοὺς ἴμλει, τί σκοῦζετ' ἰδῶ πέρη
γιὰ Βασιληῆ, γιὰ κόμπια, καὶ τὴν κακὴ σας ἴμερα ;
Ἐγώμαι μόνος Κίρβερτος καὶ Δράκος τῆς Κερώνας
καθ' ὄλους τοὺς κινόνας,
κι' ὑπόταν σκύλο κάποτε παρατηρῶ λιμάρη
ἀπῆζω νὰ φερμαρῆ,

τροχιζῶ τῆς δοντάρκις μου καὶ ῥίγνεται κοντὰ τοῦ
καὶ τότε τρεῖς ἄλλομοιο ἴστο δόλιμ κριάτα τοῦ.
Εἶπαν αὐτὰ, τὸ στόμα τοῦ δὸθ πθθαμὰς ἀνείγη
καὶ μὲ καμπόσαις δαγκωνιζὰς τὰ στρώει ἴστο κυτῆγι,
κι' ἴμενα πάλι σὰν καὶ πρὶν ὁ πρῶην Σακκαράκας
μαντρόσκυλος τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς μπασάτας..
Καὶ σὺ τί ἔφειρε, Περικλή ;

Π. — Νὰ ξεραθῆς, βρὲ ταβλα,
ποῦ κουβεντιάζεις πάντοτε χωρὶς νὰ βέξη; παῦλα.
Ἐἴρω πὼς βρισκαμαι κι' ἰγὼ εἰ τὸση φασαρία,
πὼς κορτεζάρι τὴν Αὐλῆ καθίνας πατριώτης,
κι' ἔφυγε κι' ἡ Βασιλίσσα μαζὶ μὲ τὴν Μαρία
καὶ μὲ τὸν Μιχαήλοβιτ, τὸν Δούκα τὸν γαμπρὸ τῆς,
ἀρὸς καθίσετα σταυρὸ τὴν ἴδην τὴν ἡμῆρα
εἰς ἕνα ναυτῆ Μόσκοβο, ποῦ ἴπικαν' ἰδῶ πέρη.

Μὰ κι' ἰγὼ μετὰ πολλῶν
χρείος ὤπιστον τελῶν
πλήρης πίστεις καὶ φόβου
εἰς τὸν τάφον τοῦ Μόσκοβου
κόνιν ἔφριφα τερπῆν,
καὶ δακρύσαις εἶπα ταῦτα ;
εχάιρε Ρώσσε, χαιρε ναυτῆ,
γαίαν ἔχοις ἐλαφρῆν.»

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος ἰφίρη μὴν ἀγῆ
ἀρματομῆνος δυνατὰ, κι' ἀντήγνον ὄπλων κρότοι,
κι' εἶπα: σμὴ τάχατι κι' αὐτὸς ἀρματοῦλὸς δὲ βῆθ
κᾶν μὲ τὸν Τάκη, βρὲ παιζιθ, κᾶν μὲ τὸν Λεπενιώτη;»
Μὰ φῆμη μωριστομῆος σαλπικίε ἴστο σναφίρα
πὼς πάει κι' ὁ Νικόλαος νὰ κληνηθῆ ἴμερα,
κι' ἀμῆσως ἀντετάλῃσι πολεμοκράκτρα Μόσκα
κι' ἰγὼ μαζὶ τῆς ἰχόρευα καὶ τίτοιη «τραγοῦδοῦσα :

«Σ' ἕνα δασότοπο, σὲ μακρονῆσι,
ἔγην' ἕνας Πρίγκηψας νὰ κληνηθῆ,
καὶ μῆς ἴστο δάση καὶ ἴστο χωράφι
ἐκληνηθῆσι λαγούς κι' ἴλερξη,
κι' ὄλοι ἴπροσμίαν γιματὸς ζήμει
λαγούς νὰ πῆσῃ τὸν πετραχῆλι,
μὰ ξαναγύρει μὲ νταίλικι
κι' ἄλλο δὲν ἔμεισε παρὰ τὴν Νικη,
ποῦ ἴπαρμόνευι μῆσα ἴστο δάση
τὸ Βασιλόπουλο γιὰ νὰ τὴν πῆσῃ.»
Τίτοιη συμβαίνου, μορὲ τσιροῦθ,
καὶ τῶρα γύρνα νὰ σῆ, λεμποῦτι.

Θεοδωρῆς ὁ τῶν παιάνων πρὸς τὸν φίλον του Ἰουλιτάνον

Καθάβλις με, Πατισῶχ, καθάβλις με, πὼς μου,
ὄθ δὲν εἶσαι σῆμαχος, εἰς ἕνας ἀδελφὸς μου ;
δὲν ἔφειρε πόσο χαιροῖμα νὲ σ' ἔχω καθάβλιθ,

«Πες τῆς Σουλτάνας Βιληδέ καρφί νά μέ κρατάρη,
κί χάιδεψέ μέ τῆς σεπτιῆς μανίκας σου τήν ἀκρα
τῆς ἀσπρας φαβορίτας μου καί τούτῃ τήν φαλάκρα.»

Καθάλισέ μι, Πατισιά, καθάλα τὸ Κορδόνι,
τῆς σκόνης σου τῆς ἱεράς νά γίνῃ μία σκόνη,
κί' ἐκείνους τοὺς κανάγῃδες, ποὺ τώρα μέ μανία
'ἔγῃαν 'φῆλὰ 'στὸν Ὀλυμπο καί 'στὴ Μακεδονία,
σὺρ μὰ παρὸ εἰ βεβαίω πῶς θὰ τοὺς ἐξορίσω
κί' ὡς λωποδύτας καί ληστές θὰ τοὺς χαρακτηρίσω.

Ἔξω, μωρὴ, ποὺ τοῦ Χαμίτ 'σημάσατε κεφάλι,
σεῖς Μαρούρηδες καί Τάκηδες καί Πεπινιώταις κί' ἄλλοι.
Ἔγὼ γιὰ τοῦτον λεχταρῶ καί σεῖς μοῦ τὸν κτυπάτε
καί κόντρα 'στὴν ἀγάπη μου μ' ἐπαναστάσεις πᾶτε ;
Φτοῦ σας κί' ἀλαμπελιέβεραι, τοῦ δρόμου λωποδύται ...
'στὴν ἐξορία ἴρῃγορα, χαίρι νὰ μὴ ὀητε.

Δὶν θέλω μῆτε νὰ σᾶς 'ἴδω, γιὰ σᾶς δὲν ἔχω μάτια,
καί σῦρτε 'στὰ κομμάτια,
σᾶς λέγω δὲ 'στὰ σῶβρα πῶς ἂν παρεφουρκίσω
μὲ κάθε λωποδύτη,
καί τῶν παλῶν ἀγωνιστῶν τὰ κάρδα δὲν θ' ἀφήσω
εἰ μαγαζὶ καί σπῆτι.

Τέλαι κί' αὐτοί, ποὺ μ' αἰμάτα τῆς πάλαις τῶν 'κοκκίνισαν ;
ἔξω τὰ κάρδ' ἀρματωλῶν, ποὺ Τοῦρκου δὲν 'προσκύνησαν,

καί τὴν εἰκόνα στήσετε παντοῦ τοῦ Θεωφωρήν
αὐτὸς νά γίνῃ σήμερα τοῦ κόσμου τὸ καθράκι.

Ἔγω, Χαμίτ, τῶν παλαῶν θὰ κόψω τὸν ἀέρα
κί' ἴσως καί μισοεγγύω νὰ βάλω 'στὴν παντίερ,
μὰ παρακάλε τὸν Ἄλλαχ κί' αὐτὸν τὸν Μουχαμίτη
πολὺν καιρὸ 'στὰ χέρια μου νὰ μείνῃ τὸ Νουλέτι,
κί' ἔννοια σου, μακελάρη μου κί' ἀδελφικὴ μου βλάμη,
θὰ σκάσω τὸ τουφεκί των καί θὰ γιγῆ καλάμι.

Καί σὰν ἀκούσης τῶν Ρωμηῶν νὰ φθιβροῦν γλώσσας
τριχοῦβερτε γυμνάσια κί' ἐπιστρατιεῖς τόσκις,
αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ περνοῦν σ' ἓνα Χαμίτ Σουλτάνο
γιὰ σημεσίους πράγματα,
ἐγὼ μόνῃκα μπέλικους Συναγματάρχης κάνω,
ἀλλὰ χωρὶς συντάγματα.

Ἔμεθα, κρατιότατε, πῶς γιὰ λεπτὰ εφελείεις
καί πῶς παρεμυλοῦξες καί καυμάδες βγάξεις,
κί' ἐγὼ 'εἰς τῶν ἄνω συντροφος περὶ μὲ καβίμ,
λιμοκοντόροι μπέλικοι μὲ δέκα χρόνια ἔρα,
μὰ στελετ καυμάδες σου καμψοῦς κί' εἰς ἐμὶ
μὲ τοὺς δικούς μου νὰ γενοῦν χαράτοι κί' ἔδω πέρα.

Καί τώρα σὲ παρακαλῶ γιὰ τόσα πούχω κάνει
'στὸ σεβαστὸ Ντιβάνι,
ἀπὸ τὴν βράκη τῆς Φατμῆς ἕλιγῃ βρακοζῶνα
νὰ εἰσέλθῃ 'στὴν Κορδῶνα.

Στελετ μοῦ τὴν νὰ τὴν βάλω
μέσα 'στ' ἄλλα τὰ Κορδῶνα,
στελετ μοῦ τὴν γιὰ νὰ φάλω
τὰ μακέρια σου χρόνια,
καί στρωμένως 'στὸ μεντέρι
νὰ τὴν δείχνω σῶβρα
'στὸν Μίνιστρο τὸν παγκίσην,
ποῦ γιὰ σῶνα λεχταρῶ,
καί νὰ λῶ μὲς 'στ' αὐτὶ
τοῦ πετοῦ σου Προεδριῆς ;
«Σὰν τὸ βρακὶ τῆς Φατουμάς καί τέτοια βρακοζῶνα
δὲν εἶδα 'στὸν αἰῶνα.»

Συγχρόνως δὲ, χασάτη,
καί μόνη μες ἀγάπη,
παρακαλῶ τὴν ἑλαμπρον Μεγαλειότητά σου
ἂν —δ μὴ γένοτο ποτὶ—καί κόψουν τὰ π α κ υ τ ἄ σ ο υ,
νὰ μὴν ξεχάσης τὴν
νὰ στελετ 'στὴν Κορδῶνα,
γιὰ νὰ τὸ δείξῃ 'στὴν Βουλῆς ἐκείνο τὸ ρημάδι
ὡς μόνον τῆς ἀγάπης μας πολέμου σημάδι
καί τὸν στρατὸν καί τὸν λαὸν τὴν ὀστικιστεν νὰ τσοῦρη
καί τὴν ἀκερατότητα τοῦ κράτους σου νὰ σκοῦρη.

Κί' ἄλλοτε τὸ ζητήσαμε πολλαῖς φοραῖς τῆς Πόλης,
ἀλλ' ὅμως δὲν ἠδύοκμας ὡς τώρα νὰ τὸ στελετῃς.

Στελετ μοῦ τὰ δῶρα
καί γιὰ σῶνα τώρα
'στὸ μαζὶ μὲ 'ἔφρανε
καί μοῦ λένε: εκοίρανε
καί Βαζῆρη τῶραννε,
τὸ μπαλὸ σου 'ἔφρανε.»

Ἔλλορον τοὺς ἀρραβῶνας κί' ἄλλου λένουσι ἑλεμμένου,
Παναγιώτη Κογιάνη κί' Ἐυρωβλικὴ Κομιτῆου,
σπαθοφόρου μες μὲ χράσις καί μὲ τοῦ πολὺ γερὸ
καί μὲς κέρως σὺν τὸ ρῖδο καί τὸ γάρβου νερὸ.
Κί' ἀνερόνοι κάθε φίλος ; ἐνὰ ἐναγρὶν τεραρισί !
τῆς καρὸ 'στὸν Παναγιώτη, γιὰ χαρὰ 'στὴν Ἐυρωβλική.»